

¹وَكَانَ صُرَاخُ الشَّعْبِ وَنِسَائِهِمْ عَظِيماً عَلَى إِخْوَتِهِمُ الْيَهُودِ.²وَكَانَ مَنْ يَقُولُ، تَحْنُ وَبَنُوتَا وَبَنَاتُنَا كَثِيرُونَ. دَعْنَا تَأْخُذَ قَمْحاً قَتَاكُلَ وَتَحْبَا.³وَكَانَ مَنْ يَقُولُ، حُقُولُنَا وَكُرُومُنَا وَبَنُوتَا تَحْنُ رَاهِنُوهَا حَتَّى تَأْخُذَ قَمْحاً فِي الْجُوعِ.⁴وَكَانَ مَنْ يَقُولُ، قَدْ اسْتَقْرَضْنَا فِصَّةً لِيَخْرَاجَ الْمَلِكُ عَلَى حُقُولِنَا وَكُرُومِنَا.⁵وَالآنَ لَحْمُنَا كُلُّهُمُ إِخْوَتُنَا وَبَنُوتَا كَتَنِيهِمْ، وَهَذَا تَحْنُ تُخْضِعُ بَنِينَ وَبَنَاتِنَا عِبِيداً، وَبُوجَدُ مِنْ بَنَاتِنَا مُسْتَعْبِدَاتٌ، وَلَيْسَ شَيْءٌ فِي طَاقَةِ يَدِنَا، وَحُقُولُنَا وَكُرُومُنَا لِلْآخَرِينَ.⁶فَقَعَضْتُ جِداً حِينَ سَمِعْتُ صُرَاخَهُمْ وَهَذَا الْكَلَامَ.⁷فَسَاوَرْتُ قَلْبِي فِي، وَبَكَتُ الْعُطَمَاءَ وَالْأَوْلَاءَ وَقُلْتُ لَهُمْ، إِنَّكُمْ تَأْخُذُونَ الرَّبَا كُلَّ وَاحِدٍ مِنْ أَخِيهِ. وَأَقَمْتُ عَلَيْهِمْ جَمَاعَةً عَظِيمَةً.⁸وَقُلْتُ لَهُمْ، تَحْنُ اسْتَرَيْتُنَا إِخْوَتَنَا الْيَهُودَ الَّذِينَ يَبْعُوا لِلْأَمِّ حَسَبَ طَاقَتِنَا. وَأَنْتُمْ أَيْضاً تَبِيعُونَ إِخْوَتَكُمْ قَبَائِعُونَ لَنَا. فَسَكَتُوا وَلَمْ يَجِدُوا جَوَاباً.⁹وَقُلْتُ، لَيْسَ حَسَناً الْأَمْرُ الَّذِي تَعْمَلُونَهُ. أَمَا تَسِيرُونَ بِخَوْفِ إِلَهِنَا بِسَبَبِ تَغْيِيرِ الْأَمِّ أَغْدَائِنَا.¹⁰وَأَنَا أَيْضاً وَإِخْوَتِي وَعِلْمَانِي أَقْرَضْنَاهُمْ فِصَّةً وَقَمْحاً. فَلَسْتُ هَذَا الرَّبَا.¹¹رُدُّوا لَهُمْ هَذَا الْيَوْمَ حُقُولَهُمْ وَكُرُومَهُمْ وَبَنُوتَهُمْ وَبَنَاتَهُمْ وَالْجُزءَ مِنْ مِئَةِ الْفِصَّةِ وَالْقَمْحِ وَالْحَمْرِ وَالزَّبْتِ الَّذِي تَأْخُذُونَهُ مِنْهُمْ رِباً.¹²فَقَالُوا، تَرُدُّ وَلَا تَطْلُبُ مِنْهُمْ. هَكَذَا تَفْعَلُ كَمَا نَقُولُ. فَدَعَوْتُ الْكَهَنَةَ وَاسْتَخْلَفْتُهُمْ أَنْ يَفْعَلُوا حَسَبَ هَذَا الْكَلَامِ.¹³ثُمَّ تَقَضْتُ جِجْرِي وَقُلْتُ، هَكَذَا يَنْقُضُ اللَّهُ كُلَّ إِنْسَانٍ لَا يُقِيمُ هَذَا الْكَلَامَ مِنْ بَنِيهِ وَمِنْ تَعِيهِ، وَهَكَذَا يَكُونُ مَنْفُوضاً وَقَارِغاً. فَقَالَ كُلُّ الْجَمَاعَةِ، آمِينَ. وَسَبَّحُوا الرَّبَّ. وَعَمِلَ الشَّعْبُ حَسَبَ هَذَا الْكَلَامِ.¹⁴وَأَيْضاً مِنَ الْيَوْمِ الَّذِي أُوصِيْتُ فِيهِ أَنْ أَكُونَ وَالْيَهُمْ فِي أَرْضِ يَهُودَا، مِنَ السَّنَةِ الْعِشْرِينَ إِلَى السَّنَةِ الثَّانِيَةِ وَالثَّلَاثِينَ لَأَرْتَحِشَسْنَا الْمَلِكُ، أَنْتَنِي عَشْرَةَ سَنَةً، لَمْ أَكُلْ أَنَا وَلَا إِخْوَتِي خُبْزَ الْوَالِي.¹⁵وَلَكِنْ الْوَلَاءَةُ الْأَوَّلُونَ الَّذِينَ قَبْلِي تَقَلُّوا عَلَى الشَّعْبِ وَأَخَذُوا مِنْهُمْ خُبْزاً وَحُمْراً، قَضِلاً عَنْ أَرْبَعِينَ شَافِلاً مِنَ الْفِصَّةِ حَتَّى إِنَّ عِلْمَانَهُمْ تَسَلَّطُوا عَلَى الشَّعْبِ. وَأَمَّا أَنَا فَلَمْ أَفْعَلْ هَكَذَا مِنْ أَجْلِ خَوْفِ اللَّهِ.¹⁶وَتَمَسَكْتُ أَيْضاً بِسُغْلِ هَذَا السُّورِ. وَلَمْ أُسْتَرِ حَقْلاً. وَكَانَ جَمِيعُ عِلْمَانِي مُجْتَمِعِينَ هُنَاكَ عَلَى الْعَمَلِ.¹⁷وَكَانَ عَلَى مَايَدَتِي مِنَ الْيَهُودِ وَالْأَوْلَاءِ مِئَةٌ وَخَمْسُونَ رَجُلًا، قَضِلاً عَنِ الْآيِينَ إِلَيْنَا مِنَ الْأَمِّ الَّذِينَ حَوْلَنَا.¹⁸وَكَانَ مَا يُعْمَلُ لِيَوْمٍ وَاحِدٍ تَوْرًا وَسِنَةً خِرَافٍ

¹Und es erhob sich ein großes Geschrei des Volkes und ihrer Weiber wider ihre Brüder, die Juden.²Und waren etliche, die da sprachen: Unserer Söhne und Töchter sind viel; laßt uns Getreide nehmen und essen, daß wir leben.³Aber etliche sprachen: Laßt uns unsre Äcker, Weinberge und Häuser versetzen und Getreide nehmen in der Teuerung.⁴Etliche aber sprachen: Wir haben Geld entlehnt zum Schoß für den König auf unsre Äcker und Weinberge;⁵nun ist doch wie unsrer Brüder Leib auch unser Leib und wie ihre Kinder unsre Kinder, und siehe, wir müssen unsre Söhne und Töchter unterwerfen dem Dienst, und sind schon unsrer Töchter etliche unterworfen, und ist kein Vermögen in unsern Händen, und unsre Äcker und Weinberge sind der andern geworden.⁶Da ich aber ihr Schreien und solche Worte hörte, ward ich sehr zornig.⁷Und mein Herz ward Rats mit mir, daß ich schalt die Ratsherren und die Obersten und sprach zu ihnen: Wollt ihr einer auf den andern Wucher treiben? Und ich brachte die Gemeinde wider sie zusammen⁸und sprach zu ihnen: Wir haben unsre Brüder, die Juden, erkauft die den Heiden verkauft waren, nach unserm Vermögen; und ihr wollt auch eure Brüder verkaufen und sie sollen uns verkauft werden? Da schwiegen sie und fanden nichts zu antworten.⁹Und ich sprach: Es ist nicht gut, was ihr tut. Solltet ihr nicht in der Furcht Gottes wandeln um des Hohnes willen der Heiden, unsrer Feinde?¹⁰Ich und meine Brüder und meine Leute haben ihnen auch Geld geliehen und Getreide; laßt uns doch diese Schuld erlassen.¹¹So

مُخْتَارَةٍ. وَكَانَ يُعْمَلُ لِي طُبُورٌ، وَفِي كُلِّ عَشْرَةِ أَيَّامٍ كُلُّ
 تَوَاعٍ مِنَ الْخَمْرِ يَكْتَرَةٌ. وَمَعَ هَذَا لَمْ أَطْلُبْ خُبْرَ الْوَالِي
 لِأَنَّ الْعُبُودِيَّةَ كَانَتْ تَقِيلُهُ عَلَى هَذَا الشَّعْبِ.¹⁹ اذْكُرْ لِي يَا
 إِلَهِي لِلْحَيْرِ كُلِّ مَا عَمِلْتُ لِهَذَا الشَّعْبِ.

gebt ihnen nun heute wieder ihre Äcker, Weinberge, Ölgärten und Häuser und den Hundertsten am Geld, am Getreide, am Most und am Öl, den ihr von ihnen zu fordern habt.¹² Da sprachen sie: Wir wollen's wiedergeben und wollen nichts von ihnen fordern und wollen tun wie du gesagt hast. Und ich rief die Priester und nahm einen Eid von ihnen, daß sie also tun sollten.¹³ Auch schüttelte ich meinen Busen aus und sprach: Also schüttle Gott aus jedermann von seinem Hause und von seiner Arbeit, der dies Wort nicht handhabt, daß er sei ausgeschüttelt und leer. Und die ganze Gemeinde sprach: Amen! und lobte den HERRN. Und das Volk tat also.¹⁴ Auch von der Zeit an, da mir befohlen ward, ihr Landpfleger zu sein im Lande Juda, nämlich vom zwanzigsten Jahr an bis in das zweiunddreißigste Jahr des Königs Arthahsastha, das sind zwölf Jahre, nährte ich mich und meine Brüder nicht von der Landpfleger Kost.¹⁵ Denn die vorigen Landpfleger, die vor mir gewesen waren, hatten das Volk beschwert und hatten von ihnen genommen Brot und Wein, dazu auch vierzig Silberlinge; auch waren die Leute mit Gewalt gefahren über das Volk. Ich tat aber nicht also um der Furcht Gottes willen.¹⁶ Auch arbeitete ich an der Mauer Arbeit und kaufte keinen Acker; und alle meine Leute mußten daselbst an die Arbeit zuhauf kommen.¹⁷ Dazu waren die Juden und Obersten hundertundfünfzig an meinem Tisch und die zu uns kamen aus den Heiden, die um uns her sind.¹⁸ Und man gebrauchte für mich des Tages einen Ochsen und sechs erwählte Schafe und

Nehemiah 5

Vögel und je innerhalb zehn Tagen allerlei Wein die Menge. Dennoch forderte ich nicht der Landpfleger Kost; denn der Dienst war schwer auf dem Volk.¹⁹ Gedenke mir, mein Gott, zum Besten alles, was ich diesem Volk getan habe!